

Pārspējot neveiksmi

Mācītājs A. C. Šulcs

Mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā – Ps. 51:5.

Šodien parunāsim par neveiksmi. Neveiksmes mums atnāk divos dažādos iesaiņojumos. Mēs tās piedzīvojam cilvēciskas kļūdīšanās rezultātā un tad, ja neesam paklausījuši Dievam. Pēdējās mēs saucam par morālajām neveiksmēm.

Mums jāmācās sadzīvot ar neveiksmēm, kas nāk cilvēciskās kļūdīšanās rezultātā. Daudzi no mums kaut kā cieš neveiksmi, dažās lietās gandrīz katru dienu, lai kā arī censtos no tā izvairīties. Ādama grēka dēļ mēs esam dzimuši kā nepilnīgas cilvēciskās būtnes. Mēs ienākam šajā pasaulē gan ar morālajām, gan fiziskajām vainām. Daudzi no mums ir dzimuši ar ģenētiskiem ierobežojumiem, kas pakļauj mūs neveiksmei vairāk nekā citus. Vienīgais, kurš nekad necieš neveiksmi, ir Jēzus. Mums pārējiem ar to jāsamierinās. Neveiksme ir neizbēgams dzīves fakts.

Tādējādi, ja neesam gudri, neveiksme cilvēciskajā līmenī var izpostīt katru mūsu dzīves dienu. Tā var aizvest līdz hroniskai depresijai, līdz nopietnam mazvērtības kompleksam vai izsaukt mūsos pat attālināšanos un antisociālus kompleksus. Ja nemācāmies tikt galā ar neveiksmi, tā mūs padarīs par cietumniekiem. Mēs zaudēsim to, kā dēļ šeit atrodamies. Tas, kā tiekam galā ar neveiksmi, nosaka to, kā ejam caur dzīvi – laimīgi vai nožēlojami. Kā neveiksme var mūs ietekmēt negatīvi, tā arī pozitīvi. Neveiksme var kalpot kā garīgais barometrs, kas parāda mūsu ticības dziļumu, jeb ļaut saprast, vai vispār vēl pastāvam ticībā. Tas ir labi. Tā arī palielina mūs ilgas pēc debesīm. Arī tas ir labi. Šeit būs daži ieteikumi, kā tikt galā ar neveiksmi.

1. Pieņem neveiksmi. Pieņemot neveiksmi, tu mācies sadzīvot ar to tikpat viegli kā ar dažādiem gadalaikiem. Tas nozīmē nepieņemt neveiksmi kā lāstu vai kaut ko ļaunu, jeb par ko vajadzētu kaunēties. Neveiksme, tāpat kā gravitācija, ir morāli neitrāla. Netaisi problēmu par to, ja tu aizmirsti dzimšanas dienu, nokavē lidmašīnu, izkriti eksāmenā, sasiņi savu mašīnu, tev neizdodas sabalansēt savu rēķinu grāmatiņu, pat ja tas viss notiek vienā un tajā pašā dienā. Neļauj neveiksmei tevi iebiedēt, nepazemini sevi tās dēļ. Nepriecājies vai neesi bēdīgs par to, ja tu attiecīgajā dienā piedzīvo maz vai daudz neveiksmju. Paliec Kristū, kur miers plūst kā upe. Priecājies par to, ka tavš vārds rakstīts dzīvības grāmatā. Atkarībā no tā, kā tu izturies pret neveiksmi, tā tev ir ienaidnieks vai draugs.

2. Atceries, ka tev nav jāuztraucas par savām neveiksmēm, jo Dievs par tām neuztraucas. Ņem vērā, ka es šeit runāju par cilvēcīgām neveiksmēm. Neraizējies par lietām, kas neuztrauc Dievu. Gandrīz visi uztraucās, kad Mozus aprecēja etiopiešu sievieti. Bet Dievu tas neuztrauca. Mācekļi uztraucās par sievieti, kura svaidīja Jēzus kājas ar smaržām, kas maksāja visu gada algu. Bet Jēzu tas neuztrauca. Jēzus negrib, lai uztraucamies par zemišķajām lietām.

Mums jānoskaņojas uz vienas frekvences ar Jēzu. Marta nebija uz vienas frekvences ar Jēzu, bet Marija bija. Viņa vēlējās baudīt barību, par ko Jēzus mācekļi nezināja (Jāņa 4:32). Marta domāja zemišķajos terminos. Viņa vairāk domāja par savas maltītes labumiem nekā par Jēzus maltītes labumiem. Tikai Jēzus ēdiens sniedz mūžību (Lūk. 10:38-42).

Kad tu sāk vairāk uztraukties par to, lai neciestu neveiksmi attiecībā ar Jēzu, nevis neizkristu koledžas eksāmenā vai nepieviltu ģimenes gaidas, tu lūkojies uz troni. Pieķeris lietām, kas augšā, nevis lietām, kas uz zemes. Jo tu esi miris un tava dzīve līdz ar Kristu apslēpta Dievā (Kol. 3:2,3).

Tomēr pārāk daudzi no mums iet caur dzīvi, raizēdamies par nepareizajām lietām. Mēs no visa spēka tiecamies pēc nesasniedzamas cilvēciskās pilnības tā vietā, lai tiektos pēc sasniedzamas morālās pilnības, tas ir, mīlētu Dievu ar visu savu būtību un savu tuvāko kā sevi pašu. Dievam nav cilvēcisko veiksmju un sekmju reģistra. Viņš nepriecājas par cilvēciskajiem sasniegumiem. Tam, ar ko lepojamies vai arī esam satriekti par cilvēku kļūdām, nav ietekmes uz mūžību. Dzīves svētums ir tas, kam sakars ar Dieva valstību. Vienīgā lieta, kas uztrauc Jēzu, ir grēks.

1. Grēku jāatzīst.

Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā (Ps. 51:5).

Mums grēku jāņem nopietni. Grēkam mūs jāuztrauc, jo mūs tas atrauj no Dieva. Pēc tam, kad Dāvids bija pārkāpis laulību, viņš teica: *Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku (Ps. 51:14)*. Dāvids zināja, ka grēks ir uzcēlis sienu starp viņu un Dievu. Kad Jēzus pie krusta paņēma mūsu grēkus uz Sevis, Dievs Viņu atstāja. Tādēļ Viņš sauca: *Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis? (Mat. 27:46.)*

Kad Dāvids bija grēkojis, viņš ne par ko citu nespēja domāt, kā tikai par savu grēku – tas joprojām bija viņa priekšā. Ar grēku sev priekšā viņš kļuva darboties nespējīgs. Viņš nespēja iet uz darbu, nevarēja vairs valdīt un nespēja apmierināt ģimenes vajadzības. Viņš bija nelietojams. Jesajas atbilde svētā Dieva klātbūtnē Tempļī bija līdzīga: *Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām (Jes. 6:5).*

Kad daudzi no mums grēko, mēs izturamies, it kā nekas nebūtu noticis. Tas mūs neapstādina. Tas mūs neuztrauc tikpat, cik kompjūtera salūšana. Mēs esam pievilti attiecībā uz grēka nopietnību. Mēs esam pievilti attiecībā uz grēka sekām, pat ja esam saņēmuši piedošanu. Katram grēkam ir sekas. Grēks mūs atdala no Dieva, un mēs uzreiz kļūstam Viņam nelietojami. Mēs pārtraucam izmantot laiku. Kamēr grēks ir mūsu dzīvē, velns ir uzlicis kāju uz mūs kakla. Ikreiz, kad grēkojam, mēs zaudējam kaut ko savu, ko bija jāpatur. Kad grēkojam, mēs parakstāmies lielākas algas vietā saņemt mazāku vai vispār nekādu algu (Atkl. 22:12). Kad grēkojam, Dievs var mūs pazemināt kalpošanā vai vispār to nogriezt, jeb arī ievest mūs ciešanās un sāpēs, no kā varēja izvairīties, ja būtu bijuši uzticīgi (2. Sam. 12:10-14). Kauns mums, ja grēks

mūs nenogalē, ja varam ar to dzīvot, ja varam ar to iziet pa savas mājas durvīm, ja varam ar to iet uz darbu un draudzē!

2. No grēka jāatgriežas.

Bet grēkam nav ilgi jāpaliek mūsu acu priekšā. Galu galā, mums jāiet uz darbu, uz veikalu, uz draudzi. Mums nav jāņem grēku līdzi uz visām šīm vietām. Mums jātiek ar to galā, kur tas tika izdarīts – ātri, tas ir, uzreiz. Mums to jānožēlo un no tā jāatgriežas. Lai atjaunotu attiecības ar Dievu, nepietiek ar nožēlu bez atgriešanās. Neviens grēks netiek piedots bez dziļas nožēlas un novēršanās no tā. Jēzus teica: *Ja jūs neatgriezīsities no grēkiem, jūs visi ņemsit tādu pašu galu* (Lūk. 13:5).

Bet mums jāuzmanās, lai nepārspīlētu atgriešanos. Mums nav ar to jāņemam atkal un atkal, ejot apkārt maisā tērptiem, kaisot putekļus un pelnus uz galvas. Mums nav jāļauj velnam ieskrāpēt to, ko Dievs grib izdzēst. Nožēlo, atgriezies, ej prom un dodies jaunā svaidījumā, kur Dievs tevi gaida. Jēzus asinis šķīsta no visiem grēkiem. Palikšana Jēzū joprojām ir priekš tevis. Jēzus tevi pieņems atpakaļ, kā pazudušais dēls tika pieņemts. Viņam priekš tevis ir jaunas drēbes, jaunas kurpes un Viņa derības gredzens. Viņš tev sarīkos dzīres un uzaicinās tajās piedalīties visus debesu eņģeļus. Ak, mans draugs, Jēzus teica: *Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga* (Lūk. 15:7). Jēzum patīk piedot, jo Viņam patīk glābt. Nāc atpakaļ pie Jēzus, krīti uz savu vaigu, lai pielūgtu Viņu un saki: *Ko mans Kungs grib teikt Savam kalpam* (Joz. 5:14). Un Viņš tev teiks: Es tev esmu devis zemi, ko iekarot, tagad tiec ar to galā un iekaro soli pa solim (sk. Joz. 7).

Cilvēcīgās kļūdas jāpieņem kā gadalaikus. Bet grēkošana nav pieņemama. Tai mūs jāuztrauc. Ar to jātiek galā. Visi grēki ir neveiksme, bet ne visas neveiksmes ir grēks.

Bet Tam, kas spēj jūs pasargāt, ka neklūpat, un nostatīt nevainīgus un līksmus Savas godības priekšā, vienīgajam Dievam, mūsu Glābējam, lai ir caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu, godība, varenība, spēks un vara no mūžības, tagad un mūžu mūžos! Āmen (Jūdās 24,25).